

POSTANOWIENIE

Dnia 10 maja 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kazimierz Klugiewicz

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.,
w sprawie **K.B.**,
skazanego z art. 263 § 2 k.k. i in.,
po rozpoznaniu w Izbie Karnej, w dniu 10 maja 2023 r.,
kasacji, wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Okręgowego w Łodzi
z dnia 10 czerwca 2022 r., sygn. akt V Ka 1731/21,
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego dla Łodzi-Widzewa w Łodzi
z dnia 19 maja 2021 r., sygn. akt III K 266/17,

p o s t a n o w i ł:

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego obciążyć skazanego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego dla Łodzi-Widzewa w Łodzi z dnia 19 maja 2021 r., sygn. akt III K 266/17, K.B. został uznany za winnego tego, że w nieustalonym bliżej okresie, do dnia 13.05.2015 r. w Ł. w krótkich odstępach czasu, w realizacji z góry powziętego zamiaru, wykonując działalność gospodarczą w zakresie obrotu bronią palną i amunicją wbrew warunkom posiadanej koncesji nr [...] posiadał w dniu 13.05.2015 r. w miejscu zamieszkania i prowadzonej działalności przy ulicy [...] w Ł., bez wymaganego zezwolenia broń palną oraz amunicję (...), o nieustalonym pochodzeniu, z przeznaczeniem do sprzedaży,

tj. przestępstwa z art. 36 ust. 1 ustawy z dnia 22 czerwca 2001 r. o wykonywaniu działalności gospodarczej w zakresie wytwarzania i obrotu materiałami wybuchowymi, bronią, amunicją oraz wyrobami i technologią o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym (t.j. Dz. U. z 2018, poz. 2037 ze zm.) i art. 263 § 2 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k., za które – na podstawie art. 36 ust. 1 ustawy z dnia 22 czerwca 2001 r. o wykonywaniu działalności gospodarczej w zakresie wytwarzania i obrotu materiałami wybuchowymi, bronią, amunicją oraz wyrobami i technologią o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym (t.j. Dz. U. z 2018, poz. 2037 ze zm.) w zw. z art. 11 § 3 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. – wymierzono mu karę 2 lat pozbawienia wolności, której wykonanie – na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 70 § 1 pkt 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. – warunkowo zawieszono na okres 5 lat próby. Ponadto, na podstawie art. 71 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. orzeczono wobec oskarżonego karę 180 stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki na kwotę 70 złotych, a na podstawie art. 41 § 2 k.k. środek karny w postaci zakazu prowadzenia działalności gospodarczej w zakresie wytwarzania i obrotu bronią i amunicją na okres 3 lat.

Od tego wyroku apelację wniósł obrońca oskarżonego oraz prokurator (na niekorzyść oskarżonego, w zakresie orzeczenia o karze).

Obrońca oskarżonego – podnosząc zarzuty obrazy przepisów postępowania, mającej wpływ na treść wydanego orzeczenia (art. 7 k.p.k., art. 167 k.p.k. oraz art. 170 § 1 pkt 2, 3 i 5 k.p.k.) – wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez uniewinnienie K.B. od zarzucanego mu czynu, a w przypadku uznania, że istnieje konieczność przeprowadzenia postępowania dowodowego w całości – uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi pierwszej instancji.

Prokurator – podnosząc zarzut niewspółmierności kary – wniósł o wymierzenie K.B. kary 4 lat pozbawienia wolności oraz kary grzywny w wymiarze 180 stawek po 70 zł każda oraz orzeczenie środka karnego w postaci zakazu prowadzenia działalności gospodarczej w zakresie wytwarzania i obrotu bronią i amunicją na okres 3 lat.

Sąd Okręgowy w Łodzi wyrokiem z dnia 10 czerwca 2022 r., sygn. akt V Ka 1731/21, utrzymał w mocy zaskarżony wyrok.

Wyrok Sądu drugiej instancji został zaskarżony przez obrońcę skazanego, który we wniesionej kasacji podniósł zarzut rażącej obrazy przepisów postępowania, mającej wpływ na treść wydanego orzeczenia, a to art. 29 § 1 k.p.k. w zw. z art. 6 k.p.k. stanowiącej bezwzględną przyczynę odwoławczą określoną w art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k., a polegającą na tym, że postępowanie odwoławcze przed Sądem Okręgowym w Łodzi w niniejszej sprawie prowadzone było przez nienależycie obsadzony skład sędziowski i nieobecny w toku wszystkich doniosłych etapów rozpoznania sprawy, a zatem nie spełniający wymogów sądu właściwego dla demokratycznego państwa prawa, o którym mowa w art. 45 ust. 1 Konstytucji RP, a co przejawia się w:

- ustaleniu składu sędziowskiego orzekającego w sprawie w dniu 6 czerwca 2022 roku, a więc zaledwie jeden dzień przed rozprawą główną w postępowaniu odwoławczym, co – biorąc pod uwagę obszerność materiału dowodowego, wielowątkowy i wieloosobowy charakter sprawy oraz jej złożoność faktyczną i prawną – uniemożliwiło rzeczywiste zapoznanie się z całością akt postępowania przez wszystkich członków składu sędziowskiego Sądu *ad quem*;
- zapoznaniu się przez referenta sprawy, a mianowicie sędziego Sądu Rejonowego delegowaną do Sądu Okręgowego w Łodzi M.K. jedynie z częścią akt sprawy, co w sposób oczywisty spowodowało nie tylko wątpliwości co do jej bezstronności, ale nade wszystko nadało iluzoryczny charakter kontroli odwoławczej w rozumieniu prawidłowego obsadzenia składu właściwego do rozpoznania sprawy;

a co w konsekwencji spowodowało nierozpoznanie merytoryczne sprawy przez Sąd *ad quem*, czego przejawem jest m.in. sporządzenie pisemnych motywów rozstrzygnięcia w sposób urągający dyrektywom wynikającym z przepisu art. 424 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k., w którym odniesienie się do zarzutów apelacyjnych podniesionych przez obrońcę skazanego K.B. ma charakter lapidarny, powierzchowny i nie zawierający żadnego rzeczowego uzasadnienia, a co w dalszej konsekwencji spowodowało petryfikowanie wadliwego wyroku Sądu pierwszej instancji.

Na podstawie tak sformułowanych zarzutów skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego orzeczenia w zakresie skazanego K.B. i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi drugiej instancji.

Prokurator w odpowiedzi na kasację wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy rozważył, co następuje.

Kasacja jest bezzasadna w stopniu oczywistym, co uprawniało do jej oddalenia na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

Na wstępie należy zauważyć, że wobec prawomocnego orzeczenia wobec skazanego kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, istotnemu zawężeniu uległy podstawy kasacyjne dla strony postępowania, ograniczając się do tzw. bezwzględnych przyczyn odwoławczych (zob. art. 523 § 2 k.p.k. w zw. z art. 523 § 4 pkt 1 k.p.k.). W tym kontekście nie może dziwić próba wywiedzenia przez autora kasacji, że w sprawie doszło do wystąpienia jednego z uchybień określonych w art. 439 § 1 k.p.k., a następnie wtórne akcentowanie obrazy przepisów art. 424 k.p.k. i art. 457 § 3 k.p.k., co wobec ograniczenia podstaw kasacji pozostaje poza zakresem niniejszych rozważań. Jeśli chodzi o *meritum* kasacji, to należy podkreślić, że wskazywana przez obrońcę skazanego bezwzględna przyczyna odwoławcza określona w art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. nie wystąpiła w niniejszej sprawie, a argumentacja wyrażona w kasacji nie przystaje do podniesionego w niej zarzutu. Skarżący wskazał na fakt ustalenia składu orzekającego na dzień przed rozprawą apelacyjną oraz na to, że sędzia delegowana do Sądu odwoławczego zapoznała się jedynie z częścią akt sprawy. W przekonaniu obrońcy skazanego „kwestie związane z ustaleniem składu sędziowskiego i daleko idące wątpliwości co do faktu zapoznania się z aktami postępowania przez orzeczników powodują, że w sprawie zaistniały uchybienia o charakterze rażącym, mające postać bezwzględnej przyczyny odwoławczej” (s. 5 kasacji). Tymczasem okoliczności te nie wpisują się podstawę określoną w art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k. Jak bowiem wskazuje się w literaturze przedmiotu: „nienależyta obsada sądu występuje zarówno wówczas, gdy sąd orzekał w składzie nieznanym ustawie, jak i wtedy, gdy sąd orzekał w składzie wprowadzie znanym ustawie, ale nieprzewidzianym przez obowiązujące przepisy dla danego rodzaju spraw” (D.

Świecki, *Kodeks postępowania karnego. Tom II. Komentarz aktualizowany*, red. D. Świecki, teza 24 do art. 439 k.p.k.). Nie można też mówić, że na etapie postępowania przed Sądem Okręgowym w Łodzi którykolwiek z jego członków nie był obecny na całej rozprawie, skoro na etapie postępowania odwoławczego odbył się tylko jeden termin rozprawy apelacyjnej – w dniu 7 czerwca 2022 r., podczas którego rozprawa prowadzona była od początku wobec zmiany składu orzekającego i zmiany terminu rozprawy apelacyjnej wyznaczonej pierwotnie na 25 kwietnia 2022 r., co było wynikiem uwzględnienia inicjatywy prokuratora z dnia 12 kwietnia 2022 r. (k. 2767). W tym samym dniu wydano zarządzenie o zmianie terminu rozprawy na 7 czerwca 2022 r. i wskazano skład orzekający (*ibidem*). Skład ten został następnie potwierdzony w zarządzeniu z dnia 6 czerwca 2022 r. (k. 2803). Powyższy skład sądu nie uległ zmianie także w terminie publikacji wyroku, tj. w dniu 10 czerwca 2022 r. W świetle tych okoliczności nie budzi wątpliwości, że w sprawie nie doszło do uchybienia określonego w art. 439 § 1 pkt 2 k.p.k., co prowadzi do uznania kasacji obrońcy skazanego za oczywiście bezzasadną.

Podnoszone przez obrońcę skazanego zarzuty w istocie rzeczy dotyczą tzw. względnych przyczyn odwoławczych, które jednak w niniejszym postępowaniu kasacyjnym, co wskazano już wyżej, nie podlegają merytorycznemu rozpoznaniu.

Z tych względów Sąd Najwyższy orzekł jak w postanowieniu, na podstawie art. 637a k.p.k. w zw. z art. 636 § 1 k.p.k. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego obciążając skazanego.